

...umetnost zaborava...

Bilo je to u godinama koje su potresle Budvu, zapravo nakon tih godina velikog zemljotresa. Jurio sam magistralom do aerodroma u Podgorici, ne da bih odleteo put svog rodnog grada, već da bi snimio svoj prvi kadar, svog prvog igranog filma, na podgoričkom aerodromu.

U tom zvuku uzavrele Fordove masine vremešnog automobila pod nazivom Capry, najednom utihnu sve, kada sam iz te gotovo ptičje perspektive ugledao naslagane betonske blokove hotela na Slovenskoj Plaži u kojima sam pre par meseci i sam po prvi put bez roditelja letovao. Video sam i zatvoreni Stari Grad bez pristupa kako iseljenim stanovnicima tako i retkim namernicima koji su se mogli izbrojati na prste jedne ruke. Bilo je tiho, bez ljudi, sa po kojom mačkom ili zalutalim psom, čak i oni koji su tu živeli vidali su svoje rane sklanjajući se od Sunca i pogledom i telom žudeći kao nepovredjenom moru.

Par godina kasnije u taj napušteni grad, kao u nekom šekspirijanskom delu, gotovo izgubljeni u svojoj želji da pronadju mesto za svoj duh i glas, telo i život - ušli su glumci. Dobro, to se samo tako kaže, ušli su i mnogi drugi, ali ipak taj ulazak glumaca, onih koji teatar čine svojim bićem, ulazak onih koji su od napuštenog , nekad razrušenog zemljotresom a sada u belo obnovljenog grada, činio je gledajući sa mesta na kome se nalazimo sudbonosnu prekretnicu u životu grada i njegove budućnosti.

Grad je tako postao Teatar.

I ostao, u godinama što slede.

Nije danas Budva grad koji bih prepoznao sa mesta na kom sam ga u godini odlaska Maršala video, obrisi grada ni na senkama više ne sliče mediteranskom mirisu razglednica iz prošloga veka, urbanizovano širenje učinilo je mnoge, pa i mene skeptičnim u pogledu onoga što se može sačuvati u lepoti prirode i duha ovog podneblja. Uzavreli grad leta nije više takav zahvaljujući samo letnjem suncu no i mirisima i zvucima koji nas u tom dobu neštedimice zasipaju i nečiji odmor čine uzbudljivim i privlačnim a nama ne daju mnogo nade da se možemo zajedno sa ćutljivim meštanima blagog osmeha a nekadašnjim budvanskim "galebovima" sačuvati.

Danas mislim da zato Grad Teatar postoji. Danas sam i sam zato sa ljudima koji ga žele očuvati, danas, jer sam i sam koliko juče u zaostalim godinama prošlog veka sve najlepše u svom radu i životu doživeo u Budvi, Gradu Teatru i pokušao da prenesem u ovaj vek. Jer sam i sam najlepše trenutke umetnosti teatra, plesa, muzike doživeo na kamenu ovog grada i želeo da ih sačuvam od zaborava pozivajući se na umetnost. Možda je moje prisustvo na ovom, takozvanom a opet tačno izrečnom jubilarnom festivalu uz čast i zahvalnost onima koji su me prozvali, odveć suvišna akcija za već uigrani dugoročni tim ljudi koji njegov program stvaraju, tek pokušao sam da im ne smetam a da opet svoje osećanje, poštovanje i ljubav prema Gradu Teatru svojim skromnim udelom i prisustvom unesem u njihove misli, svoj život i živote oni koji će naše ovogodišnje programe pohoditi.

Imena?

Imena nedostaju. Nisam ih navodio, prepoznaćete ih, od onih koji su prvi medj zidinama grada izgovarali Šekspira i koji će i sada po prvi puta u jednom novom budvanskom prostoru izgovarati Antiku, od onih koji su došli na ideju da se u novom a Starom Gradu pre više od Tri decenije posadi ideja o Teatru, do onih koji će u vremenu ovom notama svojim uzdrmati zidove grada više no zvučnici ovdašnjih kafea ili neprilagodjenibrumnekadašne Hobotnica atrakcije, od onih koji svojim imenom i pisanom rečju brane najveće svetske književne nagrade, do onih koji svojim slovom štite identitet generacije novih i nekad neprilagodjenih reči svakidašnjem shvatanju ljudskog uha, pa i do onih koji u bojama i oblicima ne vide samo boje i oblike već naše nebo ulepšavaju svojim bojama i oblicima za koje nismo ni slutili da postoje.

Imena, onih koje ne znamo a tek dolaze, onih koji na kraju svojih studija stupaju na scenu i čine našu budućnost spokojnom za bar jednu činjenicu, verujući i čineći da umetnost neće otići u zaborav.

Zato smo tu !!!

I znamo da ćete ta nespomenuta imena zauvek zapamtiti.

Svetozar Cvetković,
urednik programa
XXX Grad Teatar Budva